

Divina Vindecare

Numărul 22
Octombrie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorocți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Puterea numelui lui Isus	Pag. 3
2. Ordinea Noului Testament	Pag. 7
3. Adevăruri din „Galateni”	Pag. 8
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 7-a	Pag. 15
5. O viață nouă	Pag. 18

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Puterea numelui lui Isus

David Clayton, Iulie 2011

Atunci când majoritatea dintre noi ne gândim la un nume, de obicei ne gândim la un anume sunet care se referă la o persoană. De cele mai multe ori, nu este nimic altceva legat de un „nume”. Acest lucru este cu precădere adevărat în partea de vest a lumii, loc în care numele sunt de obicei alese nu pentru că ar însemna ceva, ci datorită modului în care acestea sună. Însă, numele au fost mereu mai mult decât un sunet și, de fapt, sunetul produs de rostirea numelui este mult mai puțin important decât ceea ce acesta înseamnă.

Semnificația numelui

În timpurile străvechi, fiecare nume în parte era ales pentru a exprima o anumită idee sau o anumită speranță. Așa este încă în anumite locuri din lume, și este clar faptul că acesta era accentul puternic în timpurile biblice. Numele trebuiau să poarte o anumită informație și erau cu mult mai mult decât simple sunete care identificau anumiți oameni. De fapt, un nume semnifică mai multe lucruri care erau asociate cu persoana care îl purta.

În primul rând, făcea referire la autoritatea respectivei persoane. Spre exemplu, cineva ar putea spune: „Mergi și cere acest lucru în numele meu”. Ceea ce spune, de fapt, este că folosirea numelui său, cererea în numele său, va conferi legitimitate cererii; atunci când persoana care cere, va folosi numele, cererea va fi onorată datorită faptului că persoana al cărei nume a fost folosit are control asupra lucrului cerut.

În al doilea rând, numele desemnează caracterul persoanei. Atunci când cineva spune: „Am un nume bun”, vrea să spună că, ori de câte ori oamenii aud despre el, se gândesc la lucruri bune. Este posibil ca oamenii să nici nu cunoască numele corect (sunetul) al acelei persoane, dar când se face referire la el (spre exemplu „cel care locuiește pe deal”), ei se gândesc la bine.

Numele lui Isus

Biblia este plină de încurajări pentru creștini ca ei să folosească Numele lui Isus. Din nou și din nou apare acest sfat; de fapt, ni s-a poruncit chiar să folosim Numele lui Isus. Creștinii trebuie să facă acest lucru. Însă, dacă nu înțelegem ce înseamnă să folosim Numele Lui, atunci acest act poate să nu fie altceva decât un exercițiu formal care să nu aibă mai mult efect decât ritualurile și incantațiile păgâne.

Pe măsură ce citim cuvintele lui Hristos și ale apostolilor, devine din ce în ce mai clar, că puterea lui Dumnezeu, care este disponibilă creștinului, este asociată cu folosirea numelui lui Hristos. Scriitorii Noului Testament accentuează cu tărie acest lucru și, de fapt, una din afirmațiile creștinismului care cauzează multe reacții din partea celorlalte religii, este că Numele lui Hristos reprezintă singura cale. Petru a fost foarte exclusiv și nu a făcut niciun compromis în afirmația lui din ziua cincizecimii: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

În lumea de azi, în care este un lucru foarte natural a numi răul bine și binele rău, în care religia nu este decât un simplu braț al guvernelor civile și în care moralitatea este definită de psihologie, nu este un lucru popular să fii exclusiv și multe persoane sunt iritate dacă cineva îndrăznește să sugereze că Numele lui Isus este singura cale către Dumnezeu. Dar acesta este adevărul pe care toți cei care cred Biblia și înțeleg mântuirea, care este în Hristos, trebuie să-l accepte și să-l afirme. Hristos este singura cale; Numele Lui reprezintă singura autoritate prin care poate fi primită mântuirea.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

„Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43).

Observați că, prin Numele (autoritatea) Său, cei care cred în El primesc iertarea păcatelor; cei care cred în Numele (autoritatea) Lui primesc puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, noi acceptăm autoritatea lui Isus în faptul că ne-a oferit dreptul de a deveni copiii lui Dumnezeu, noi acceptăm autoritatea lui Isus ca bază prin care păcatele noastre sunt iertate și zidurile de despărțire dintre noi și Dumnezeu sunt înlăturate. Acest lucru înseamnă că este extrem de important să înțelegem Cine este Isus și ce a făcut El pentru noi în lucrarea de mântuire. Dacă suntem neclari și nesiguri în ceea ce privește aceste lucruri, cum vom putea înțelege autoritatea pe care o are Isus? Cum putem folosi Numele Lui cu siguranță și credință dacă suntem în ignoranță în ceea ce privește semnificația sa?

Așadar, noi suntem iertați și devenim copiii lui Dumnezeu în Numele lui Isus. Mai mult, aflăm faptul că însăși posibilitatea intrării în împărăția lui Dumnezeu depinde de acest Nume al lui Isus. De aceea, în fiecare loc în care Biblia afirmă că apostolii lui Hristos botezau oameni (în patru locuri din Noul Testament), ei au folosit Numele care avea putere și autoritate, Numele în care li se poruncise să facă toate lucrurile - Numele lui Isus Hristos (Fapte 2:39; Fapte 8:16; Fapte 10:48; Fapte 19:5).

Ioșua sau Iehașua?

Este adevărat că există frați foarte bine voitori care cred că este foarte important să se folosească modul evreiesc de pronunție al Numei lui Isus. Ei cred că, datorită faptului că evreii au folosit acest sunet care se referea la El sau mai degrabă pentru că aceasta era pronunția ebraică a cuvântului cu care este numit Hristos, este vital ca și noi să facem același lucru astăzi și pentru toată veșnicia. Nu mă voi ocupa de acest subiect de această dată, pentru că nu vreau să divaghez de la subiectul articolului. Însă, dacă vom înțelege ideea din spatele folosirii Numei lui Isus, mai multe lucruri se vor clarifica.

Biblia ne cere să fim atenți la un anumit sunet sau să înțelegem autoritatea lui Isus Hristos? Care este motivul pentru care El are o asemenea influență în cer și de ce putem noi să avem o asemenea încredere în faptul că influența Lui de acolo este supremă? Este vorba despre modul în care pronunțăm un anumit sunet atunci când ne adresăm Lui sau este vorba despre credința în El, sursa puterii? Acestea sunt întrebările importante atunci când discutăm despre „Numele lui Isus”. Atunci când o persoană care înțelege ceea ce El a făcut, Cine este El, unde este El, strigă către Dumnezeu folosind autoritatea așezată asupra lui Isus Hristos, toate binecuvântările făgăduite de cer îi sunt deschise. Nu pentru că el folosește un anumit sunet sau un anumit accent atunci când vorbește cu Dumnezeu, ci pentru că Îl înțelege și Îl acceptă pe Cel pe care Dumnezeu L-a trimis.

Putere în Numele lui Isus

„În ziua aceea, veți cere în Numele Meu, și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi” (Ioan 16:26).

„În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:23, 24).

Isus era aproape de clipa în care urma să plece de la ucenicii Săi. Până acum ei depinseseră de El pentru tot. Mințile lor nu puteau să accepte posibilitatea ca, de acum înainte, să fie lipsiți de prezența Sa, de siguranța pe care o aveau știindu-L pe El în preajmă, asigurarea prezenței lui Dumnezeu care era legată de El. Acum Isus le-a deschis o nouă perspectivă: „Până acum nu ați folosit niciodată Numele Meu când v-ați apropiat de Dumnezeu. Nu ați folosit niciodată autoritatea Mea ca fundament al cererilor voastre către Dumnezeu. Acum vă spun să folosiți Numele Meu ca bază a cererilor voastre; să folosiți autoritatea Mea; spuneți-I lui Dumnezeu că vă așteptați să vi se răspundă **datorită Mie**. Nu pentru că ați fost ascultători, nu pentru că v-ați născut într-o familie bună, nu pentru ați fost lucrători buni pentru El, ci datorită Mie! Cereți-I să vă răspundă la cereri datorită Mie, pentru că voi credeți în Mine, pentru că acceptați că Eu sunt singurul vostru motiv de a fi primiți de Dumnezeu. Cereți astfel, și vă spun că **orice** veți cere, vi se va da. El vă va da!”

”Încercați”, a spus El; „până acum nu ați cerut nimic în Numele Meu, dar acum îndrăzniți și cereți în Numele Meu. Cereți și **veți primi** pentru ca să fiți plini de bucurie”.

Ce promisiune extraordinară și minunată! S-a așteptat El să acceptăm și să aplicăm această promisiune exact așa cum a spus-o El? Gândiți-vă la ceea ce Isus afirmă aici și amintiți-vă de faptul că El este Cel care nu poate nici exagera și nici minți. Ceea ce spunea este că există o cale prin care este garantat faptul că Dumnezeu le ascultă rugăciunile. Această cale era aceea de a folosi Numele Său, ceea ce ei nu încercaseră niciodată înainte. Îmi și imaginez că următoarea ocazie în care ucenicii au mers să se roage, și-au amintit de cuvintele lui Isus și au spus: „În Numele lui Isus, Tată; cerem în Numele lui Isus”. Speranța lor era în El; așteptările pe care le aveau se bazau pe autoritatea pe care El o avea în cer și pe pământ. Înțelegerea identității Lui și a ceea ce Dumnezeu a făcut prin El, i-a umplut de speranță și de așteptare. Ei știau că, dacă cer în Numele Lui, răspunsul la cererea lor constituia o certitudine absolută. El a promis asta și, de vreme ce El avea toată puterea în cer și pe pământ, nu era nicio îndoială în ceea ce privește certitudinea răspunsului.

Aceasta este aceeași putere disponibilă și astăzi, în Numele lui Isus. El este Același ieri, azi și în veci; dragostea Sa pentru noi și dorința Sa de a ne răspunde la cerințe este tot la fel de sigură ca întotdeauna. El este Același care stă la dreapta lui Dumnezeu, locul puterii absolute, Reprezentantul nostru la tronul Său, iar El este la fel de credincios în a-Și ține făgăduința: „și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul”. (Ioan 14:13).

Cât de mare este privilegiul pe care-l avem atunci când folosim Numele lui Isus? Această putere este absolută. Este absolută pentru că este chiar puterea lui Dumnezeu disponibilă pentru și lucrând prin și pentru copiii Săi, pentru că ei vin la El în Numele lui Isus, pentru că ei privesc la Isus ca **unica** Sursă de autoritate înaintea lui Dumnezeu, pentru că Îl privesc pe El ca singura calificare necesară în apropierea de Dumnezeu și cerând pentru orice binecuvântare necesară în cer și pe pământ. Acesta era motivul prezenței puterii aceleia mari care a însoțit lucrarea apostolică și fiecare lucrare de redeșteptare autentică: faptul că toată atenția și întreaga dependență era centrată numai pe Isus. Nimeni nu se apropia de Dumnezeu pe nicio altă bază decât pe lui Isus, iar rezultatele erau extraordinare.

Autoritatea lui Isus

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18).

„Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul” (1 Corinteni 15:27).

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9).

Să nu pierdem niciodată din vedere acest adevăr fundamental: Isus Însuși este Răscumpărătorul Israelului lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu este în Mâna Sa și toate lucrurile au fost puse sub picioarele Sale. Atunci când venim în Numele lui Isus, venim pe baza faptului că Fratele nostru, Cel care este sânge din sângele nostru și carne din carnea noastră, stă pe tronul universului. Noi venim la Dumnezeu în Numele Lui, ceea ce înseamnă că tot ceea ce El deține, noi putem pretinde. Tot ceea ce constituie dreptul și autoritatea Sa reprezintă autoritatea și dreptul pe care noi îl pretindem. Oh, să ne ajute Dumnezeu să înțelegem ceea ce ne-a fost oferit, să ne ajute să înțelegem ce înseamnă că noi putem să venim la El în Numele lui Isus!

Autoritatea lui Isus în noi

„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:17, 18).

Observați lucrurile extraordinare care urmau să fie făcute și care au fost făcute de cei care au crezut. Dar observați cu și mai mare atenție condiția prin care puteau aceste lucruri să fie făcute: „în Numele Meu”! Numele lui Isus constituia fundamentul și motivul pentru care această putere extraordinară care a însoțit lucrarea apostolilor.

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău” (Luca 10:17)

„Atunci Petru i-a zis: Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” (Fapte 3:6).

„Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții” (Fapte 3:16).

Să înțelegem faptul că, atunci când folosim Numele lui Isus, El este obligat să onoreze toate așteptările noastre legate de Numele Său. Asta înseamnă tot ceea ce a promis și tot ceea ce Dumnezeu a promis prin El.

Sursa puterii

Am văzut faptul că Numele lui Isus se referă la caracterul și autoritatea Sa și că trebuie să venim la Dumnezeu sau la Isus într-o deplină dependență de El. Trebuie să depindem de ceea ce El a făcut, de ceea ce El este, de locul în care El Se găsește acum. Însă mai există un alt aspect vital al Numelui lui Isus pe care trebuie să-l înțelegem. Toată puterea, autoritatea și caracterul lui Isus se găsesc într-un singur dar care a fost dat copiilor lui Dumnezeu. Ei bine, nu este acest dar Isus Însuși? Nu în El se găsește toată puterea, autoritatea și caracterul? Da, acest lucru este adevărat, dar vă rog să considerați această afirmație a lui Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:15-18).

Gândiți-vă la implicațiile acestor cuvinte ale lui Isus. El era foarte preocupat de îngrijorarea evidentă a ucenicilor Săi, acum că știau că El îi va părăsi. El i-a întărit cu promisiunea: „Vă voi trimite un alt Mângâietor - de fapt Eu voi veni la voi!”. Din acest moment, puterea ucenicilor nu mai putea fi bazată pe prezența fizică, vizibilă a lui Isus. Până acum, ei puteau mereu să meargă la El, să-I explice frustrările și nevoile pe care le simțeau, iar El era mereu prezent pentru a-i ajuta. Dar acum, El pleacă și se pare că ei erau lăsați asemenea unor orfani neajutorați. Dar Isus i-a reasigurat: „Prezența Mea va fi cu voi. Eu voi fi aici, literalmente (nu fizic); Eu voi fi aici tot la fel de sigur pe cât M-ați văzut în formă fizică”. Așadar, autoritatea, caracterul lui Isus urma să fie cu ei și ÎN EI! Aceasta este ceea ce a promis – Mângâietorul va fi ÎN ei. Nu este de mirare faptul că trebuia ca ei să folosească Numele (autoritatea) lui Isus, pentru că era într-adevăr Isus Însuși, Cel care urma să fie în ei și lucrând prin ei. Folosirea Numelui Său era simpla recunoaștere a faptului și exprimarea credinței lui în adevărul că El era în ei.

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26).

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Așadar, toată autoritatea și puterea lui Isus au fost însumate în Spiritul Sfânt și oferite în dar poporului Său. Prin acest mijloc, Isus, cu toate atributele Sale, locuiește cu și în poporul Său. El este viața lor, Mângâietorul lor,

autoritatea lor, siguranța lor, puterea lor. De aceea, ei fac toate lucrurile în Numele Lui, recunoscând că El este într-adevăr Cel care locuiește în ei și că toate lucrările lor sunt făcute în și prin El. Spiritul Sfânt este, de fapt, Numele lui Isus (autoritatea lui Isus făcută efectivă). Așadar, atunci când folosim Numele lui Isus în credință, răsucim cheia care eliberează toată puterea Spiritului Sfânt care este prezent în noi.

Autoritatea ca grup

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

Dumnezeu ne iubește pe toți și, în Isus Hristos, El poate să-Și manifeste dragostea într-o manieră specială față de toți cei ce sunt copiii Săi. El nu iubește numai pe unul dintre noi sau numai pe unii dintre noi; El ne iubește pe toți. Așa cum un părinte își iubește copiii și îi cunoaște pe fiecare în parte, tot așa și Dumnezeu ne iubește pe fiecare dintre noi. Și eu sunt tată și știu că unul dintre cele mai fericite momente este atunci când copiii mei sunt adunați împreună, iar eu sunt împreună cu ei. De asemenea, îmi amintesc de faptul că nu a existat moment mai fericit pentru tatăl meu decât atunci când toată familia era adunată împreună și cântam. Toți cei zece copii ai săi sunt împrăștiați în toate țările acum, dar atunci când era în viață, cea mai mare bucurie a sa era atunci când aveam o reuniune a familiei și petreceam un timp împreună cu el.

Înțelegând acest lucru, pot aprecia mai bine ceea ce Isus a vrut să spună prin cuvintele de mai sus. Ori de câte ori frații Lui se strâng împreună în Numele Lui, având interesul și atenția centrată pe El, atunci El este prezent în mijlocul lor într-un mod deosebit. Prezența și puterea Sa vor fi manifestate. Observați că lucrul acesta nu se întâmplă când oamenii se adună dintr-un alt motiv, ci în mod deosebit atunci când se strâng împreună în Numele Lui!

„În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus” (1 Corinteni 5:4).

Puterea Domnului este prezentă atunci când ne strângem împreună în Numele Său. Fie ca Domnul să ne ajute să înțelegem și să credem această realitate minunată. Atunci când ne adunăm în jurul Lui, când privim către El, când Îi recunoaștem prezența, atunci nu numai că vom vedea caracterul Lui manifestându-se în noi, dar vom vedea și manifestările puterii Sale printre noi. Bolnavii vor fi vindecați, demonii vor fi alungați, pentru că El Însuși este Cel care trăiește în și prin noi atunci când ne adunăm în Numele Lui.

Raportându-ne la bolnavi

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului” (Iacov 5:14).

Cunoaștem aceste versete din Iacov. Ceea ce este mai trist este faptul că probabil suntem mai familiarizați cu acest verset decât cu cel care îl urmează: „Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” (Iacov 5:15).

Este uimitor faptul că, în acest verset, nu apar cuvintele „poate” sau „probabil”. Afirmăția simplă a adevărului este că „Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși”. Isus este tot la fel de prezent în mijlocul poporului Său ca întotdeauna și tot la fel de doritor să ne vindece bolile, atât cele spirituale, cât și cele fizice, ca întotdeauna. Acesta este motivul siguranței noastre; acesta este motivul pentru care suntem mereu gata să urmăm instrucțiunile care ne sunt date. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Ceea ce a făcut atunci când era aici este gata să facă din nou și din nou, pentru toți cei care vor să-și pună încrederea în El, așa cum au făcut și cei de acum două mii de ani.

Și totuși, de cele mai multe ori, când această făgăduință din cartea lui Iacov este citită și exercitată, există mai mult o speranță disperată decât o convingere reală a faptului că făgăduința va fi cu siguranță împlinită. De ce așa? Ni se spune că cel bolnav trebuie să fie uns „în Numele lui Domnului”. Din nou, descoperim această realitate esențială, și anume Isus în noi și printre noi care trebuie să-Și exercite propria putere. Noi nu avem puterea, dar noi îi ungem pe bolnavi „în Numele Domnului”, recunoaștem și ne prindem de prezența Sa în mijlocul nostru și acesta este motivul pentru care cel bolnav este vindecat! Atunci când îi ungem pe cei bolnavi în Numele Domnului, exercităm credință în realitatea a tot ceea ce este Hristos pentru noi, în realitatea faptului că dragostea lui Hristos și mila Sa Îl determină mereu să ia asupra Lui durerile și suferințele noastre, atât spirituale, cât și fizice pentru a le vindeca.

O atitudine de care să ne ferim

„Niște exorcști iudei care umblau din loc în loc au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Cei ce făceau lucrul acesta erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?” Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea. Lucrul acesta a fost cunoscut de toți

iudeii, de toți grecii care locuiau în Efes, și i-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Isus era proslăvit”. (Fapte 19:13-17).

Experiența fiilor lui Sceva accentuează faptul că nu există nicio putere în sunetul produs de rostirea numelui. Nu există niciun beneficiu în folosirea puterii fără a avea credință în ceea ce cuvintele reprezintă. Dacă nu ar fi fost mila lui Dumnezeu, ar exista și astăzi mult mai mulți care ar trece prin experiența fiilor lui Sceva sau poate că majoritatea creștinilor de astăzi se țin departe de orice manifestare a supranaturalului încât Satan nu prea are posibilitatea de a se manifesta în același mod în care a făcut-o în cazul fiilor lui Sceva. Puterea nu stă în cuvinte, nu stă în sunetul rostit cu accentul corect. Puterea este Isus Însuși, Cel care a poruncit naturii, demonilor și bolilor atunci când a fost aici; iar El este în aceeași măsură viu în cei care sunt cu adevărat copiii Săi. Credința în acest adevăr, încrederea în El și în prezența Sa interioară reprezintă cheia care eliberează puterea Sa în viețile noastre și în situațiile în care ne găsim.

Numele Său în toate lucrurile

Atunci când înțelegem acest adevăr, atunci când realitatea și implicațiile sale sunt cu adevărat înțelese și apreciate, atunci cuvintele apostolului Pavel abia că vor mai fi necesare pentru că propriile noastre inimi ne vor conduce în mod natural la experiența în care Numele lui Isus devine motivația vieții noastre în toate aspectele ei.

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5:20).

„Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3:17).

Dumnezeu să vă binecuvânteze, în Numele lui Isus!

Ordinea Noului Testament

- fragment din lucrarea „Un apel pentru creștinism evanghelic -

Alonzo Trevier Jones

Ordinea Evangheliei, ordinea creștină și ordinea Noului Testament este Hristos: prezența vie a lui Hristos, „totul și în toți”.

Ordinea creștină și cea a Noului Testament este Dumnezeu în Hristos, Cel ce clădește biserica Sa; nu Moise, nici alți oameni în locul și în numele lui Moise.

Ordinea creștină și cea a Noului Testament este Hristos Însuși în Persoană, prin Spiritul Sfânt, Capul fiecărui om personal și *individual*; nu colectiv, printr-o ierarhie centralizată.

Stă scris în Noul Testament, ca declarație a ordinii Noului Testament că:

- a) Printr - „un Spirit” este „Același Dumnezeu care lucrează totul în toți”.
- b) „Manifestarea spiritului este oferită fiecărui om”; și este dată „fiecăruia ... spre folosul altora”.
- c) „Aceste daruri”, manifestări și avertizări, „toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” – cum voiește El; nu cum voiește un președinte sau un comitet.
- d) În poziția de Constructor al propriei Sale biserici, care este trupul lui Hristos, „Dumnezeu a pus mădularele în trup (biserica), pe fiecare așa cum a voit El”. Așa cum a voit El, nu așa cum a voit un comitet sau o „lucrare organizată”.

Ordinea creștină și cea a Noului Testament este ordinea Împărăției lui Dumnezeu, unde Dumnezeu, în Hristos, prin Spiritul Sfânt este Singurul Rege, Singurul Domn și Singurul Suveran în și peste *fiecare individual* - „împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”; și în și peste Biserica lui Hristos care este clădită de Dumnezeu „ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”...

Această Biserică a lui Hristos este organizată *de la* El și de către El, numai prin Spiritul Sfânt. Efeseni 4:16, 17; Coloseni 2:19; 1 Corinteni 12:18.

Potrivit acestei ordini creștine și a Noului Testament, oricine aparține lui Hristos printr-o credință personală, prin *chiar acest lucru* aparține *Bisericii lui Hristos* „care este trupul Lui”, „Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri”.

Adevăruri din „Galateni”

David Clayton, Martie 2007

Mulți creștini care cred în păzirea celor zece porunci au o problemă în înțelegerea adevărilor și a argumentelor pe care Pavel le-a prezentat când a scris epistola către galateni. Aceste argumente sunt deosebit de importante, iar înțelegerea corectă a acestora este critică pentru o viziune obiectivă a scopului și locului legii, ca și a Evangheliei. De fapt, unul dintre subiectele disputei dintre E. J. Waggoner și alți câțiva delegați de frunte la faimoasa Conferință Generală din 1888 de la Minneapolis a fost legea din Galateni.

În ultimul timp, unii adventiști de ziua a șaptea au început să argumenteze în favoarea păzirii legii date lui Moise pe Muntele Sinai și, în mod deosebit, a sărbătorilor paștelui, a snopului de legănat, a primelor roade, a cincizecimii, a trâmbițelor, a zilei ispășirii și a corturilor. Cu toate că ei nu susțin jertfirea animalelor, în cea mai mare parte, ei caută să celebreze aceste sărbători așa cum se proceda în timpurile biblice, la timpul exact specificat de lege.

Însă, apostolul Pavel îi mustră pe frații galateni pentru că ei păzeau anumite perioade de timp. El spune: „*Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi*” (Galateni 4:10, 11).

Acest text pare să sugereze că păzirea unei anumite perioade de timp, asemenea celor care sunt implicate în aceste sărbători, era inutilă și chiar de nedorit, un motiv de îngrijorare pentru Pavel. Însă, cei care apără ideea păzirii sărbătorilor, afirmă că aici, Pavel nu se referă la sărbătorile biblice și la cele păgâne pe care galatenii începuseră să le celebreze din nou. Ei afirmă că Pavel nu se putea referi la sărbătorile lăsate de Dumnezeu. Și pentru asta ei oferă următoarele motive:

e) Pavel nu se putea referi la sărbătorile lăsate de Dumnezeu prin cuvintele „*învățăturile începătoare ale lumii*” (Galateni 4:3) sau „*învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase*” (Galateni 4:9).

f) Pavel afirmă că galatenii se întorceau „*din nou*” la aceste „*învățături începătoare, slabe și sărăcicioase*” (Galateni 4:9). De vreme ce înainte ei au fost păgâni, au fost implicați într-o închinare păgână, și nu în cea iudaică, atunci singurul lucru la care se putea întoarce „*din nou*” era păgânismul, și nu religia Vechiului Testament.

g) Pavel afirmă că, înainte ca ei să devină creștini, atunci când erau implicați în aceste învățături începătoare, eu nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și erau „*robiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei*”. (Galateni 4:8).

La prima vedere, aceste argumente par plauzibile. Însă, o analiză mai detaliată a adevărilor din „Galateni” și a argumentelor prezentate de apostolul Pavel acolo, va descoperi faptul că subiectul nu era deloc sărbătorile păgâne, ci mai degrabă, păzirea sărbătorilor oferite lui Israel pe Muntele Sinai.

Care este subiectul din Epistola către Galateni? Care a fost problema care l-a determinat pe Pavel să scrie epistola aceasta? Care anume comportament al galatenilor l-a determinat pe Pavel să se îngrijoreze în asemenea măsură încât să scrie o asemenea epistolă plină de putere și de cuvinte tari? Nu este deloc greu să înțelegem care era motivul său de îngrijorare. Pavel menționează aceasta de câteva ori în epistola sa. Haideți să vedem care a fost subiectul principal în epistola sa.

Subiectul din Epistola către Galateni

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Galateni 1:6-9).

Îngrijorarea lui Pavel era că galatenii se întorceau către „*o altă evanghelie*”. Și totuși, nu era o altă evanghelie pentru că, de fapt, nu există o alta. Așadar, aceasta era rădăcina problemei în Epistola către Galateni. Credința galatenilor fusese pervertită. Dar ce făceau cei care încercau să pervertească credința lor? Ce încercau ei să-i convingă pe galateni să facă?

Esența celeilalte evanghelii

„*Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos. Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea; ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, pentru ca să se laude ei cu trupul vostru*”. (Galateni 6:12, 13).

Principalul subiect în această altă evanghelie era că cei care o propovăduiau încercau să-i determine pe galateni să se circumcidă.

Este interesant de observat faptul că Pavel l-a circumcis pe Timotei (Fapte 16:1-3). Acest lucru adevărește că nu era nimic rău în actul circumciziei. Pavel subliniază acest lucru în Galateni 6:15, unde spune că nici circumcizia, nici necircumcizia nu contează atunci când ești în Hristos. Pavel nu l-a circumcis pe Timotei pentru

că privea acest act ca fiind o cerință religioasă necesară, ci pur și simplu pentru a risipi prejudecățile evreilor. El nu a făcut altceva decât să urmeze principiul „*Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei*”. (1 Corinteni 9:20-22).

Însă, atunci când circumcizia a fost realizată în scopuri religioase, erau și alte lucruri care o urmau, și acestea constituiau îngrijorarea lui Pavel cu privire la direcția în care se îndreptau galatenii.

Ce altă cerință însoțea circumcizia?

„*Și mărturisesc iarăși, încă o dată, oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har*”. (Galateni 5:3, 4).

Problema cu circumcizia era că, dacă erai circumcis, aveai obligația de a păzi **toată** legea. Circumcizia religioasă nu era niciodată practică separat de celelalte cerințe. O persoană care credea că circumcizia era încă cerută de Dumnezeu, în mod evident, nu avea nicio scuză pentru a nu păzi toată legea. Același principiu care îl determina să creadă că era necesar să se circumcidă, îl așeza de asemenea și sub obligația de a păzi toată legea. Era ceva greșit în a păzi toată legea? Realitatea este că, atunci când o persoană îl găsea pe Hristos, nu mai avea nevoie să păzească legea. Legea indică spre Hristos și când cineva îl găsea pe Hristos, găsea de fapt realitatea către care arăta legea. Dacă cineva simțea că era obligat să păzească legea, acest lucru era un indicator al faptului că această persoană simțea că Hristos nu era suficient. O asemenea persoană căuta să fie îndreptățită prin lege mai degrabă decât numai prin harul lui Hristos, iar Pavel le spune acestora că „*Hristos nu vă este de nici un folos*”.

Când galatenii au revenit la păzirea legii, ce se manifesta în viețile lor? Ce văzuse Pavel în viețile lor, lucru care l-a determinat să se îngrijoreze și să se teamă că ei erau pe cale să-și piardă mântuirea? De ce s-a temut el că toată lucrarea sa va fi în van?

Ce începuseră galatenii deja să facă?

„*Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi*”. (Galateni 4:10, 11).

Acești galateni începuseră să împlinească exact ceea ce Pavel se aștepta; dacă o persoană era circumcisă, atunci era obligată să păzească toată legea. Ei se întorseseră deja la a păzi zile, luni, vremuri, ani etc., iar acest lucru era în mod clar în legătură cu decizia lor de a se întoarce pe calea circumciziei împreună cu păzirea legii.

Dar este ceva greșit în asta? Ce este greșit în a păzi legea și a fi dedicat legii în felul acesta?

De ce să nu păzim legea?

„*Căci toți cei ce se bazuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă. Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci cel neprihănit prin credință va trăi. Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele*”. (Galateni 3:10-12).

Pavel spune clar: cei care se sprijină pe faptele legii sunt sub blestem. „*Cel neprihănit va trăi prin credință ... Dar legea nu se bazează pe credință*”, motiv pentru care este evident faptul că „*cel neprihănit*” nu trăiește prin lege. Cei care caută să trăiască prin faptele legii, sfârșesc în blestem.

În căutarea de a înțelege afirmațiile lui Pavel despre lege, este bine să cunoaștem cele patru aspecte fundamentale ale legii. Aceste aspecte nu sunt afirmate în Scriptură în mod explicit, dar sunt evidente. Există legea morală, apoi legile jertfelor, legile civile și cele ce vizau sănătatea. Bineînțeles că nici una dintre aceste legi nu putea să măntuiască pe cineva, nici una nu putea contribui la mântuire, nici chiar legea morală. Însă, dacă putem înțelege scopul fiecăreia, ne va fi mai ușor să înțelegem motivul pentru care unele aspecte ale legii au dispărut cu desăvârșire, în timp ce legea morală a rămas ca un definitiv a ceea ce este bine și rău.

Legea morală

Cele zece porunci au fost așezate separat de toate celelalte și, deseori, se face referire la ele ca fiind legea morală pentru că se bazează în mod clar pe principii eterne, aplicabile în toate veacurile. Ele se referă la legătura omului cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni. Aceste legi au fost scrise pe pietre și, în felul acesta, au fost în mod clar despărțite de Dumnezeu. Înșuși de toate celelalte legi care i-au fost date lui Moise.

Este adevărat că creștinii nu sunt „*sub*” legea morală în sensul că această lege nu constituie motivul pentru care noi înfăptuim binele. Nu legea este cea care controlează comportamentul creștinului. Viața lui Hristos în credincios este ceea ce produce comportamentul sfânt, și nu poruncile legii. Dar dacă înțelegem ce este moralitatea, atunci înțelegem motivul pentru care, chiar dacă nu suntem sub legea morală, ea trebuie să existe ca

un ghid în viața credincioșilor. Moralitatea are de-a face cu ceea ce este bine și rău. Ea se referă la ceea ce este rău în sine și nu la lucrurile care sunt temporare sau la cele care țin de cultură sau de conjunctură. Atunci când ceva este moral, atunci relevanța sa nu ține de timp, ci rămâne drept pentru totdeauna, în orice situație.

Este adevărat că au fost date și legi adiționale care aveau de-a face cu diverse situații în care se putea aplica legea morală. Așa cum un autor exprima: „Aceste legi au fost date pentru a păzi cele zece porunci”. Acești „gardieni” ai legii au fost de ajutor, dar este evident că nu puteau să traseze modul în care o persoană trebuia să se comporte în fiecare situație în care se putea găsi. Dumnezeu a dat aceste legi adiționale numai datorită imaturității evreilor și numai până când deveneau suficient de maturi pentru a înțelege intenția legii și să o aplice din perspectiva unei naturi schimbate.

Apostolul Pavel a citat numai un singur principiu al legii morale

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea. De fapt: Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftesti și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii”. (Romani 13:8-10).

În loc de a oferi instrucțiuni detaliate și definiții privitoare la lege, Pavel a declarat că, dacă creștinul se concentrează asupra marelui principiu de a-și iubi aproapele, atunci va împlini toate cerințele ultimelor șase puncte ale legii. Nu era nevoie de mai multe detalii, ci mai degrabă de o înțelegere a principiilor.

Rolul legii morale

Există trei roluri fundamentale ale legii morale.

„Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni...” (1 Timotei 1:9).

În primul rând, ea promovează dreptatea civilă și socială și restrânge răul. Cei neevlavioși nu-L cunosc pe Dumnezeu și nici nu sunt conduși de Spiritul Sfânt, dar ei au un ghid care îi ajută să înțeleagă ce este bine și ce este rău. Ei au cele zece porunci care le arată răutatea căilor lor și comportamentul pe care-l cere Dumnezeu de la ei.

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesti!” (Romani 7:7).

În al doilea rând, legea morală definește și condamnă păcatul, făcându-ne conștienți de nevoia pe care o avem după Hristos. Fără legea morală, nimeni nu ar avea sentimentul vinovăției. Nimeni nu ar înțelege cât de nenorocit și păcătos este și nici nu ar înțelege nevoia personală de a-L găsi pe Hristos.

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei”. (Iacov 2:12).

În al treilea rând, legea morală constituie o regulă de viață pentru credincioși. Iacov clarifică faptul că noi vom fi judecați după lege, adică cele zece porunci. Cu toate că adevărata păzire a legii trece dincolo de litera legii, totuși acesta este standardul pe care Dumnezeu îl va folosi pentru a ne judeca, pentru a determina dacă L-am acceptat cu adevărat sau nu pe Hristos, astfel încât nici un creștin să nu poată fi scuzat prin a afirma că nu a avut nicio idee despre cum dorea Dumnezeu ca el să se comporte.

Legi civile

Legile civile au fost necesare pentru a păstra societatea în ordine. Un asemenea exemplu este legea care spunea că, dacă cineva scoate ochii altcuiva, judecătorii trebuiau să-i scoată și lui ochii. Trebuia dat ochi pentru ochi, dinte pentru dinte etc. Aceste legi există și azi, dar ele nu mai sunt administrate de poporul lui Dumnezeu, ci de guvernul civil, deoarece poporul lui Dumnezeu nu mai este cuprins într-o singură națiune, ci sunt împrăștiați printre toate națiunile și în toate țările. Apostolul Pavel ne spune că aceste puteri civile sau guvernamentale sunt așezate de Dumnezeu pentru a constitui o spaimă pentru făcătorii de rele. (Romani 13:3, 4).

Legile sănătății

Bineînțeles că existau și legi ale sănătății. Dumnezeu a dorit ca poporul Lui să fie format din oameni sănătoși. Însă trebuie să înțelegem circumstanțele în care aceste legi au fost formulate și trebuie să le ajustăm în funcție de acestea. Atunci când evreii erau în pustiu, li s-a poruncit să poarte după ei o lopețică pentru ca, ori de câte ori trebuiau să meargă la toaletă, să aibă cu ce să sape o groapă pe care să o acopere ulterior. Această lege se mai aplică astăzi? Dacă acceptăm legea fără să o înțelegem, am putea răspunde afirmativ. Dar când înțelegem că scopul lui Dumnezeu a fost acela de a preveni boala, atunci aplicăm principiul de a avea grijă cu toaletele, dar nu literalmente de a purta lopeți cu noi.

Legile jertfelor

Când o persoană călca legea morală, jertfele satisfăceau cerințele legii călcate. Ele asigurau ispășirea pentru păcătos. Dacă legea morală nu era violată, atunci legea jertfelor nu mai era necesară. Evident că aceste legi ale jertfelor nu erau decât simboluri. Ele nu au rezolvat niciodată adevărata problemă a curățării și înlăturării păcatului. Ele ilustrau numai realitatea. Prin chiar natura lor, ele au trebuit înlăturate atunci când realitatea a fost împlinită.

Alte legi simbolice

Sărbătorile erau de asemenea simboluri (cu toate că, pentru evrei, ele constituiau de asemenea și aduceri aminte ale unor evenimente istorice, ca păstrarea în viață a celor dintâi născuți în noaptea în care îngerul nimitor a trecut prin Egipt). Ele indicau în viitor către evenimente majore care aveau să aibă loc în planul de mântuire. Ca exemplu, amintim moartea lui Hristos, curățarea poporului lui Dumnezeu de păcat și revărsarea Spiritului Sfânt. Acestea nu ar fi fost niciodată necesare dacă legea morală nu ar fi fost călcată și astfel, ele au constituit instituții temporare, menite de a învăța pe poporul lui Dumnezeu în copilăria lor spirituală adevăruri despre evenimente majore care urmau să aibă loc în planul de mântuire. Atunci când copiii lui Dumnezeu au devenit maturi din punct de vedere spiritual, nu a mai fost nevoie ca ei să urmeze aceste acte sau simboluri ale mântuirii, ci mai degrabă să experimenteze realitatea.

Fetițele se joacă cu păpuși, ceea ce este absolut normal. Ele vorbesc păpușilor, le hrănesc, le schimbă hainele și le înfrământă case. Cu toții găsim că acest comportament este normal și chiar drăgălaș. Dar, ați avea aceeași opinie dacă ați vedea o femeie făcând același lucru? Cu siguranță că ar sfârși într-un centru de psihiatrie. Copiii au nevoie de jucării. Jucăriile îi ajută să învețe lecții folositoare pentru perioada în care vor deveni adulți. Dar acum, când suntem adulți, de ce ne-am întoarce la a ne juca cu jucăriile? De ce am reveni la o religie care a fost intenționată a fi numai un pedagog?

Care a fost scopul legii?

Dar de ce a fost dată legea dacă nu era capabilă de a mântui pe nimeni? De ce a dat Dumnezeu ceva care nu era pe deplin eficient? De ce?

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânța careia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”. (Galateni 3:19).

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. (Galateni 3:24).

Aici ni se spune, în mod clar, care a fost scopul legii. Ea a funcționat ca un pedagog care să ne conducă la Hristos. Ea a fost adăugată „până când avea să vină Sămânța”. Ea a avut un scop definit pentru un timp definit. Cine nu poate vedea asta? Cum putem crede că avem încă o obligație față de lege, în condițiile în care Biblia afirmă atât de clar că nu mai suntem sub acest pedagog? Scopul pedagogului a fost să ne conducă la Hristos. Acum, că am ajuns la Hristos, pedagogul este perimat, nu mai este necesar.

Ce schimbare a avut loc la venirea lui Hristos?

„După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”. (Galateni 3:25).

„...ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea”. (Galateni 4:5).

Biblia prezintă planul de mântuire ca având mai multe faze. Există câțiva pași în planul lui Dumnezeu de a-l recupera pe om din dezastrul cauzat de păcat. În perioada de timp numită vremea legii, mântuirea a fost obținută, ca întotdeauna, prin credință. Dar credința era exprimată prin păzirea legii, prin păzirea ritualurilor și a ceremoniilor. Pentru a găsi mântuirea, trebuia să treci prin toate formele și ritualurile. Aceasta era calea prin care era exprimată credința. În timp ce mulți dintre patriarhi au găsit credința pe această cale, sistemul era limitat și nesatisfăcător și era intenționat a fi temporar.

Însă, de cealaltă parte a Golgotei, noi suntem maturi din punct de vedere spiritual și suntem capabili de a înțelege conceptele spirituale fără a împlini ceremonii care simbolizează lucrurile pe care le credem.

De ce au fost evreii puși sub guvernarea legii?

„Dar, câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii”. (Galateni 4:1-3).

Pavel folosește două simboluri în Epistola către Galateni pentru a descrie starea poporului lui Dumnezeu la început. În primul rând, îi descrie ca fiind copii și, în al doilea rând, ca pe sclavi. În realitate, statutul ambelor categorii este același, așa cum el ne spune în Galateni 4:1, copilul nefiind cu nimic diferit de sclav, cu toate că,

într-o zi, va moșteni totul.

Observați că Pavel spune „noi”. El nu vorbește numai despre galateni. El se include și pe sine însuși. El vorbește despre biserică precum un întreg. El spune că moștenitorul, copilul legitim al Tatălui, nu este cu nimic diferit de sclav. Să înțelegem bine ce vrea el să spună aici.

Un copilăș care este sub controlul unor părinți buni, ia foarte puține decizii pentru sine. Părinții îi spun când să se spele, când să mănânce, ce haine să îmbrace, cu ce să se joace, când să iasă afară și când să intre în casă, etc. Altcineva ia deciziile pentru el. El nu are libertatea de a face lucrurile pe care le dorește, ci trebuie mereu să împlinească voința altora. Este aceasta robie? Cum s-ar simți un adult în aceleași condiții? Nu s-ar simți diferit de un sclav și, totuși, în felul acesta, își tratează părinții copilășii. Această robie este necesară pentru protecția copilului, ca și pentru educația lui.

Când Biblia folosește termenul „robie” în acest context se referă la a fi în totalitate sub controlul altcuiva. Acest soi de robie este groaznic pentru un adult, dar pentru un copil este necesar. Trebuie să înțelegem acest lucru. Atunci când suntem copii este necesar să fim în „robie” în acest sens.

O persoană care păzește reguli fără să le înțeleagă este în robie. De ce se supune? Pentru că regula îl constrânge s-o facă și nu pentru că el dorește aceasta sau pentru că mintea lui este în armonie cu regula respectivă. Robia este aici în sensul că el este controlat de forțe exterioare.

Pavel spune că noi am fost în robie „când eram copii”. Se referă la noi atunci când aveam trei ani? Cine sunt acești „noi” de aici? El vorbește despre poporul lui Dumnezeu. El nu vorbește despre galatenii din perioada în care erau păgâni, ci despre biserica lui Dumnezeu ca instituție care a fost odată în starea de copil. Ca jamaican, eu pot afirma că noi ne-am obținut independența în 1962. Însă, ca și parte din poporul lui Dumnezeu, pot spune că poporul nostru a fost în robie în Egipt și că ne-am câștigat independența când Moise ne-a scos de acolo. Asta este ceea ce le spune Pavel galatenilor. Ca parte din poporul lui Dumnezeu, această moștenire include și închinarea din Vechiul Testament.

Așadar, Pavel afirmă că, atunci când eram copii în timpurile Vechiului Testament, nu eram diferiți de sclavi. Erau sub guvernatori și tutori, eram în robie, cu desăvârșire sub controlul unui sistem legal. Erau sub învățăturile începătoare ale lumii. Observați că acești „guvernatori și tutori” sunt numiți „învățăturile începătoare ale lumii”.

Ce efect negativ are legea?

„Lucrurile acestea trebuie luate în alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul, de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar”. (Galateni 4:24).

Muntele Sinai produce robie. Ce reprezintă Muntele Sinai? Ce s-a întâmplat la Muntele Sinai? Acolo a fost dată legea. Acolo a fost instituit primul legământ, iar Pavel afirmă că există două legăminte, iar cel de la Muntele Sinai produce robie. Citim din nou în Galateni 4:25 că *„Agar este muntele Sinai din Arabia – și răspunde Ierusalimului de acum care este în robie împreună cu copiii săi”*.

Despre ce vorbește el aici? Se referă la evrei. Ierusalimul pământesc este în robie împreună cu copiii săi, care sunt evreii. Muntele Sinai produce robie. De ce erau evreii în robie? Pentru că ei urmau Muntele Sinai. Legea încă era conducătorul lor.

Așadar, Pavel spune că noi, poporul lui Dumnezeu, atunci când eram copii spirituali, eram în robie, iar aceasta nu înseamnă că eram în robia păcatului. Dacă cercetăm modul în care el folosește termenul „robie” în Epistola către Galateni, vom observa că acesta se referă mereu la a fi sub guvernarea legii. Administrația legii produce robie. Cei care țin încă legea sunt în robie. Noi, poporul lui Dumnezeu care am fost odată sub lege, am fost sub robie. Acești frați falși încercau să-i aducă pe galateni înapoi în acel soi de robie.

„Din pricina fraților mincinoși, furiștați și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie”. (Galateni 2:4).

În mod normal, adventistul nu va asocia niciodată „robia” cu legea, și asta pentru că legea a fost dată de Dumnezeu. Dar Pavel, care a învățat Evanghelia de la Hristos Însuși (Galateni 1:11, 12), a declarat că, prin încercarea de a-i aduce înapoi la sistemul legii, înainte la circumcizie și la restul legii lui Moise, frații cei falși căutau să-i aducă pe galateni înapoi în robie. Însă, atunci când înțelegem că această „robie” este bună pentru un copil, dar nu și pentru un adult, vom înțelege faptul că există un timp în care robia este utilă. În timpul Vechiului Testament, acest sistem era bun datorită imaturității spirituale a poporului lui Dumnezeu. Acum, când suntem adulți din punct de vedere spiritual, robia nu este numai inutilă, dar chiar dăunătoare. Acesta este motivul pentru care Pavel era uimit de faptul că galatenii doreau să revină înapoi sub lege.

„Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu sau, mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?” (Galateni 4:9).

Nu este nicio îndoială că la asta se referea Pavel atunci când i-a îndemnat pe galateni în 5:1 să nu se plece „iarăși sub jugul robiei”.

„Rămâneți, dar, tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei. Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia

împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc iarăși, încă o dată, oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să îplinească toată Legea. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har”. (Galateni 5:1-4).

Vă rog să studiați cu atenție schița de mai jos și veți vedea că există consecvență în ceea ce afirmă Pavel despre „robie” în Epistola către Galateni. Muntele Sinai produce robie. Ierusalimul pământesc și evreii sunt încă în robie. Noi (poporul lui Dumnezeu) am fost odinioară în robie. Frații cei falși doresc să ne ducă înapoi în robie. Galatenii își doreau să fie în robie; ei se întorseseră la a păzi zile, săptămâni, luni și ani, așa că Pavel îi sfătuiește să nu se plece „iarăși sub jugul robiei”. Este foarte clar. Înțelegem, așadar, că, pentru un copil, robia este bună. Robia este foarte necesară, dar atunci când o persoană ajunge la maturitate, o asemenea robie devine un jug supărător, degradant și inutil.

LEGEA ÎN GALATENI

ROBI – Moștenitorul ca și copil **nu este diferit de un rob**. (Galateni 4:1).

– Tu **nu mai ești rob, ci fiu**. (Galateni 4:7).

SUB – Moștenitorul ca și copil este **sub tutori și guvernatori** (Galateni 4:2).

– Ca și copiii, noi am fost **sub învățăturile începătoare ale lumii** (Galateni 4:3).

– Înainte de venirea credinței, eram ținuți **sub lege** (Galateni 3:23).

– Hristos a venit pentru a-i răscumpăra pe cei ce erau **sub lege** (Galateni 4:5).

ROBIE – **Muntele Sinai produce robie** (Galateni 4:24).

– **Ierusalimul pământesc este în robie** împreună cu copiii lui (Galateni 4:25).

– **Noi am fost în robie** sub învățăturile începătoare ale lumii (Galateni 4:3).

– Frații falși doresc **să ne ducă în robie** (Galateni 2:4).

– Galatenii **doreau să se întoarcă în robie** (Galateni 4:9).

– Nu vă plecați din nou **sub jugul robiei** (Galateni 5:1).

LEGEA – Învățăture **începătoare, slabe și sărăcicioase** (Galateni 4:9).

– Legea **nu a făcut nimic desăvârșit** (Evrei 7:19).

– Lucrul acesta era **cu neputință** pentru lege, pentru că firea pământescă **o făcea fără putere** (Romani 8:3).

– Legea **nu putea oferi nici viața și nici neprihănirea** (Romani 3:21).

Ce statut are poporul lui Dumnezeu acum?

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: Ava, adică: Tată! Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu”. (Galateni 4:4-7).

Apostolul Pavel folosește câteva simboluri pentru a se referi la același lucru: ei erau într-un timp trecut sub lege, erau într-un timp sub pedagog, erau într-un timp sub tutori și guvernatori, erau într-un timp în robie, erau într-un timp sub învățăturile începătoare ale lumii.

Sub lege nu ai nicio alegere personală. Sub lege, fie că îți place sau nu, trebuie să te supui. Sub lege, fie că înțelegi sau nu, trebuie să îndeplinești cerințele. Aceasta este viața copiilor. Părintele poate spune: „Nu pune aia acolo”. Copilul întreabă: „De ce tată”? Părintele spune: „Fă numai ce-ți spun”. Fie că înțelege sau nu, copilul trebuie să se supună. Acest gen de reguli sunt necesare pentru copii, dar în cazul adulților sunt pe deplin nesatisfăcătoare. Așadar, noi am fost odată copii, dar Pavel spune că nu mai suntem robi, ci fii acum.

Ce schimbare se produce când cineva nu mai este rob?

„Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”. (Ioan 15:15).

Robul nu știe ce face stăpânul său, dar el trebuie să se supună oricum. Există unii oameni care păzesc Sabatul numai pentru că așa spune legea. Ei fac tot ceea ce fac pentru că așa este menționat în poruncă, dar care este adevăratul scop și înțeles al Sabatului? Numai fiul știe, motiv pentru care numai fiul poate oferi o slujire care îi place Tatălui. Numai fiul poate păzi Sabatul în duhul, și nu în literă. Să vă exemplific:

Un semn de pe o ușă spune „Vă rog să vă ștergeți picioarele înainte de a intra”. Tocmai a plouat, iar grădina este plină de noroi. Doi copii se apropie de ușă și intră, pe rând, unul în spatele celuilalt. Primul își șterge picioarele o dată și apoi intră. A împlinit el legea? Sigur că da. Nimeni nu-l poate acuza de contrariul, cu toate că, în momentul în care a pășit înăuntru, a lăsat urme de noroi pe podeaua curată a sufrageriei, mărturie a faptului că nu și-a șters picioarele cum ar fi trebuit s-o facă. Însă el s-a supus legii. El a împlinit ceea ce i se ceruse.

Cel de-al doilea copil ajunge la ușă, se descălță, după care trece pragul fără să se ștergă pe picioare. A împlinit

el legea? Nu. A împlinit el spiritul legii? A împlinit el intenția legii? Da, dovada fiind lipsa urmelor pe unde a trecut. El nu s-a supus literei legii, dar a împlinit neprihănirea către care legea indica. El a împlinit ceea ce legea intenționa să producă. Comportamentul primului a fost comportamentul unui copil, al unui rob, al unuia care este sub robie. Comportamentul celui de-al doilea a fost al unui adult, al unui fiu, al unei persoane care a fost eliberată de sub lege.

Pentru majoritatea, întrebarea este ce spune legea. Dar adevărata întrebare este: care este scopul acestei legi? Ce s-a intenționat prin această lege? Ce a dorit Tatăl atunci când a dat legea? Trebuie să considerăm principiul și nu litera.

Evreii insistau asupra faptului că mâinile trebuie spălate înainte de a servi masa; dar dacă mâinile erau deja curate? Pentru ei nu conta. Legea spunea așa, iar noi trebuie să ne supunem legii. Nu exista nicio inteligență în supunerea lor. Tot ceea ce conta era ce spunea legea. Legea era stăpânul lor. Ei erau sub lege, neștiind ce făcea Stăpânul lor.

Aceasta este problema celor care sunt sub lege. În primul rând, legea te poate instrui, dar nu te poate face capabil de a împlini ceea ce cere. Ea nu poate schimba natura. În al doilea rând, ea nu-ți poate spune ce să faci în fiecare situație în parte. Te poate învăța lucrurile fundamentale, dar ea nu se ocupă cu principiile. Acestea sunt motivele pentru care Biblia afirmă că a fi sub lege nu este de dorit ca stare permanentă.

Acesta este motivul pentru care trebuie să înțelegem locul simbolurilor în planul lui Dumnezeu. Căutând să înțelegem dacă trebuie sau nu să păzim sărbătorile, întrebarea nu este „ce spune legea?”, ci „care este scopul, intenția acestor legi ale sărbătorilor?”. Scopul lor a fost de a ne învăța realitățile diferitelor faze ale istoriei mântuirii. Ca și copiii, noi am împlinit aceste simboluri în fiecare an, ca și cum am învăța jucându-ne cu jucării. Acum, pentru că suntem adulți, am lăsat de-o parte aceste obiecte copilărești. Acum nu mai avem de-a face cu jucăriile, ci cu realitățile.

Învățăturile începătoare ale lumii

„Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii”. (Galateni 4:2, 3)

„Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită”. (Galateni 3:23)

Se referea Pavel la lege atunci când vorbea despre „învățăturile începătoare ale lumii”? Termenul „învățăturile” este traducerea cuvântului grecesc „stoicheion” care înseamnă „elementele, rudimentele, principiile primare și fundamentale ale oricărei arte, știință sau disciplină”. (Strong #4747)

Legea a avut de-a face cu principiile fundamentale sau rudimentare ale religiei lui Hristos. Serviciile sale nu aveau valoare veșnică, ci se raportau numai la lumea aceasta, ca „elemente ale lumii”.

- a) Principiile sale de guvernare se bazau pe firea pământească. Era numai o supunere trupească fără înțelegere.
- b) Ea presupunea o împlinire exterioară a ritualurilor care nu aveau nicio putere în ele însele.
- c) Avea de-a face numai cu simboluri ale realității, și nu cu realitatea însăși.
- d) Nu putea oferi răspunsul fiecărei situații din viață.
- e) Oferea oamenilor o realitate cu formele și ceremoniile mai degrabă decât cu Dumnezeu.

Apostolul Pavel afirmă că noi, ca și creștini, nu mai trăim în lume (Coloseni 2:20), ci în locurile cerești (Efeseni 2:6). De fapt, el declară că nu mai cunoaștem pe niciun om după trup (2 Corinteni 5:16). Ideea este că am devenit ființe cerești și ar trebui să operăm potrivit principiilor cerului. Asta este ceea ce spune Pavel în Coloseni 2:20-23; 3:1.

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!”? Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești”. (Coloseni 2:20-23)

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu”. (Coloseni 3:1)

Ceea ce el afirmă aici este că, de vreme ce tu ești o ființă spirituală, lucrurile pământești nu te pot afecta la nivel spiritual, motiv pentru care regulile care se aplică pe acest pământ și care interzic atingerea, gustarea și umblarea cu anumite lucruri, nu constituie reguli care îi guvernează pe cei care sunt născuți în Hristos. Asemenea restricții au de-a face cu această viață, cu lucrurile din această lume, cu „elementele lumii”. Aceste principii lumești care se bazează pe vedere, simț, atingere, reguli ale firii pământești, nu ți se mai aplică. Tu nu ești din această lume. Noi suntem ființe spirituale, motiv pentru care „dacă ești condus de duhul, nu mai ești sub lege”. Motivul comportamentului tău este o nouă inimă și o nouă minte, și toate mijloacele care trebuiau să te aducă în acest stadiu nu ți se mai aplică.

Învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase

Se mai poate obiecta asupra faptului că Pavel le scrie galatenilor că se întorc din nou la „*învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase*” pe care le doreau din nou pentru a fi în robie. Obiecțiunea este: „Ar fi descris Pavel legea dată de Dumnezeu ca fiind slabă și sărăcicioasă?” Din nou, să căutăm să înțelegem ce înseamnă cuvintele acestea. Cuvântul „sărăcicios” este tradus din grecescul „Ptochos” care are câteva înțelesuri. Înțelesul care este cel mai apropiat de context este „sărăcicios, neputincios în a ajuta”. Aceasta este o descriere perfectă a legii în ansamblul ei. Era slabă în sensul că nu putea să-l facă pe om desăvârșit. Putea pretinde desăvârșirea, putea descrie desăvârșirea, putea arăta calea către desăvârșire, dar nu putea niciodată să ofere desăvârșirea. Pavel clarifică acest aspect în următoarele versete:

„*Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege*”. (Galateni 3:21)

„*Căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit – și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu*”. (Evrei 7:19)

„*Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere...*”. (Romani 8:3)

Care a fost scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său? Viața și neprihănirea. Legea a putut să indice calea către acestea, dar nu a putut să le producă niciodată. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, atunci neprihănirea ar fi venit prin lege. Dar legea nu a făcut nimic desăvârșit.

În Vechiul Testament, Dumnezeu avea de-a face cu biserica precum un întreg în starea ei infantilă. Ei au trebuit să crească de la starea de copii la cea de adulți. Sistemul de atunci era desăvârșit pentru copii. Noi nu așteptăm același nivel de desăvârșire de la copii ca de la adulți, dar așteptăm supunere în limita înțelegerii lor și îi judecăm potrivit acestui nivel de înțelegere pe care-l au. Un copil nu poate să fie niciodată atât de desăvârșit precum un adult, dar un nou născut poate fi desăvârșit în stadiul la care se găsește. Ceea ce părintele dorește este ca atunci când spune „Nu!”, copilul să se supună. Aceasta este desăvârșirea la stadiul acela. Așadar, pentru evrei desăvârșirea consta în supunerea în limitele înțelegerii lor. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca să ne „*răscumpere de sub lege*”, pentru ca să devenim adulți din punct de vedere spiritual. Comportamentul copilăresc nu mai este acceptabil.

Acestea sunt subiectele tratate în Epistola către Galateni. Problema **nu** era că galatenii se întorceau înapoi la păgânism, ci că reveneau la iudaism. Subiectul întregii epistole este modul de raportare al creștinului la lege. De aceea, referirea pe care Pavel o face la „*zile, luni, vremi și ani*” nu are nimic de-a face cu sărbătorile păgâne, ci cu sărbătorile despre care vorbește legea.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 7 –

G.C. Bevington

Piciorul opărit

Am participat la o întâlnire în Ohio și mai multe persoane au primit mântuirea. Câțiva ani mai târziu, cineva mi-a trimis niște bani pentru a reveni acolo. Pe măsură ce întâlnirile progresau, am observat că nu apărea o anumită soră a cărei viață constituise o mărturie puternică după acea primă întâlnire. Mă tot întrebam de ce nu o văd acolo din nou. „Poate că s-au mutat”, m-am gândit. Nu am putut sau, pur și simplu, nu am întrebat pe nimeni despre ea, pentru că nu-mi aminteam de ea decât atunci când nu eram în preajma celor care aveau această informație, și așa au trecut câteva zile. Apoi, în timp ce mă rugam, mi-am amintit de această femeie. Așa că m-am ridicat, am mers în bucătărie și am întrebat: „Soră, ce s-a întâmplat cu sora D? De ce nu vine la biserică? A căzut de la credință?”. „Dar nu ai auzit despre ea, frate Bevington?” Am spus „Nu cred; de ce?” „Și-a opărit piciorul; este în pat de nouă luni. Au mers la doctor. Trei sau patru dintre noi am mers la ea și i-am amintit despre ceea ce ai predicat despre vindecarea Divină, dar ea s-a agățat de doctor. I-am spus să-ți scrie, dar ea s-a prins tare de doctor. A mers la spital și acolo este și acum. Au cheltuit 700 de dolari, iar medicii vorbesc despre perspectiva de a-i amputa piciorul de deasupra genunchiului. A suferit teribil”. Acum, vă rog să rețineți toate aceste detalii pentru că vreau să vă arăt care este diferența dintre a te trata aici (să mergi jos în Egipt) și a te trata la Medicul meu. Era vorba despre o femeie care știa că Dumnezeu vindecă pentru că nepoata ei a fost vindecată instantaneu cu ocazia

primei mele vizite, iar femeia aceasta s-a bucurat foarte mult cu acea ocazie. Dar poate că și tu vei spune așa cum a spus și ea: „Ei bine, cazul acesta este diferit; e altceva, cu totul altceva...”. Oh, cât de mult îi place lui Satan să-i tragă pe sfoară pe copiii lui Dumnezeu prin a le îndrepta privirile către împrejurări și nu către Isus. Tu crezi că puterea lui Isus este limitată de condiții, de împrejurări? Este Isus limitat de împrejurări? Vreau să afirm chiar aici, spre slava lui Dumnezeu, că în ultimii 32 de ani nu am văzut nici măcar un singur caz, pentru că nu privesc la ele; nu îmi voi îngădui să privesc la detaliile împrejurărilor. Îl văd pe Isus și numai pe El. El spune: „Eu sunt Dumnezeul care te vindec”.

Doresc să vă arăt diferența dintre a avea încredere în Dumnezeu și a refuza să te încrezi în El, ca în cazul acestei femei care suferea teribil de 16 luni și căreia I s-a amputat piciorul, ceea ce i-a mai costat aproape 1000 de dolari. Acum am să vă relatez însă și cealaltă latură a acestei istorii. Când eram în casa de unde scriu acum, în Ashland, fierbeam câțiva cartofi pentru prânz. Pusesem multă apă pentru a nu lăsa coaja să se ardă. În timp ce scurgeam apa, probabil pentru că nu aveam suficiente cârpe, capacul mi-a alunecat și, mai bine de un sfert din apă, mi-a curs pe pantof. Făceam economie, așa că, pentru că nu aveam decât o pereche de pantofi, aceștia aveau o ventilație bună. Bineînțeles că a fost dureros. Mi-am pus genunchiul jos, am strâns cu mâna pantoful care aburea și am spus: „Acum, dragă Isuse, cu siguranță că nu am fost precaut, dar nu asta mi-a fost intenția”.

Imediat Satan mi-a amintit de acea soră care cheltuisese aproape 1000 de dolari. Am spus: „Eu nu am niciun ban și nici nu m-aș coborî în Egipt și dacă i-aș avea. Nu îmi permit să stau întins la pat 16 luni și să-mi pierd piciorul”. Imaginați-vă că în tot acest timp aveam dureri groaznice, dar acestea s-au oprit la genunchi. Bineînțeles că Satan era acolo pentru a-mi oferi simpatia în acel eveniment trist. Încerca să mă grăbească. Mi-a spus: „Scoate-ți pantoful imediat; o să-ți ardă carnea până la os pentru că atât pantoful, cât și șoseta rețin căldura”. Vă spun că am început să plâng de durere, dar așteptam ca Dumnezeu să intervină. Eram mai aproape de El decât de Egipt.

Evident că exista o logică în sugestiile lui Satan; dar le-am ignorat pentru că vroiam să-I ofer lui Isus o șansă să se ocupe de piciorul meu. Așadar, când m-am liniștit și I-am predat cazul lui Isus pe deplin, I l-am încredințat Lui, mi-am pus din nou mâna pe pantoful care aburea. Durerile se opriseră la genunchi, dar am spus: „Acum Isuse, când îmi voi scoate șoseta, te rog, să nu îngădui ca pielea să fie smulsă, căci e mai bine așa”. Așa că am scos pantoful. Satan mi-a spus: „Te-ai mișcat atât de încet, încât te-a ars până la os; asta este motivul pentru care durerile astea te străpung până în genunchi”. Am ajuns la șosetă, am pus mâna pe ea și am spus: „Acum Isuse, Tu ești Cel ce mă vindecă și asta este ceea ce ai fost pentru mine timp de atâția ani. Situația asta este foarte serioasă, iar Satan este aici pentru a-mi aminti de sora aceea pe al cărei pantof a curs numai puțină apă, pantof care nu era plin de găuri”. Dar am adăugat: „Doamne, când voi scoate această șosetă, te rog să îngădui ca pielea să rămână la locul ei”.

Trebuia să particip la o întâlnire în seara respectivă și, până la locul acela, trebuia să merg trei sferturi de milă, pe un drum plin de pietre. Mi-am închis ochii și am început să scot șoseta. Mi-a provocat multă durere și, înainte de a-mi deschide ochii, am spus: „Oh, Dumnezeule, Tu ești Cel care mă vindecă! Te rog, oprește această durere îngrozitoare”. Mă țineam în continuare cu mâna de picior și, având încă ochii închiși, am spus: „Da, Doamne; da, Doamne; da, Doamne”. Și, în clipa în care am spus ultima dată „Doamne”, durerea a dispărut. Aveam ochii închiși și stăteam acolo plângând de bucurie. Mi-am ridicat mâna dreaptă și am început să-L laud pe Dumnezeu pentru că El este Cel care mă vindecă. Apoi mi-am deschis ochii și am văzut că nicio bucătică de piele nu se mișcase. Piciorul arăta foarte roșu, deloc bine, dar nu mă mai durea deloc. Satan a spus: „Ar trebui să-l anunți pe fratele Stapleton să vină la întâlnire, pentru că tu nu vei putea merge până acolo deseară. Nu vei îndrăzni să te încalți săptămâna asta, așa că stai liniștit ca să poți să-ți revii și să fii pregătit pentru duminica viitoare”. (Asta se întâmpla marți). A continuat: „Ar fi un lucru lipsit de înțelepciune să încerci să te încalți și să mergi acolo unde este atât de umed. O să răcești și o să urmeze o perioadă lungă de dureri serioase”.

Evident, toate aceste afirmații erau perfect logice. Dar sunt sigur că, dacă aș fi ascultat de ele și aș fi spus că vin de la Dumnezeu, așa cum fac 19 persoane din 20, aș fi fost într-o stare la fel de rea ca și cea în care era sora. Satan a încercat să mă convingă să-mi împachetez piciorul cu ceva cârpe! Dar am refuzat toate sugestiile lui, m-am încălțat cu o șosetă uscată și cu pantoful. După ce am mâncat, am mers la întâlnire și am stat acolo unde era atât de umed. Am petrecut un timp binecuvântat; mâinile s-au ridicat pentru rugăciune, iar seara aceea a constituit punctul de plecare pentru două suflete în a-L găsi pe Isus. Oh, cât de mult mi-a binecuvântat Dumnezeu sufletul când am povestit ceea ce făcuse Isus! Următoarea seară am mers la adunarea de rugăciune la biserica noastră și am povestit despre vindecarea mea și, oh, câte „Amin”-uri s-au înălțat! Revelation John Fleming, pastorul, m-a îmbrățișat și a plâns de bucurie. Am văzut că era cu totul de acord cu ceea ce făcusem. Sora Walker a fost uimită și alții au fost foarte binecuvântați. Toți au spus că a fost o întâlnire binecuvântată. Așadar, vedeți: acesta a fost finalul piciorului opărit. Am economisit 1000 de dolari, 16 luni de suferință și piciorul meu. Observați, așadar, vreo diferență între cele două procese, alegeri, între cei doi medici? Pe care îl preferi tu? Ei bine, eu rămân la vechiul meu Medic de familie, Isus. Slavă lui Isus!

Pielea cea veche a venit jos și a rămas numai carnea teribil de zbârcită; dar era curată, iar eu nu am ratat nicio întâlnire și nu am mai experimentat nicio durere sau vreun alt inconvenient. Pielea cea veche nu a căzut până ce

alta nouă nu fusese formată sub ea. Eu nu am luat nicio bucătică din cea veche, ci L-am lăsat pe Medicul meu s-o facă. Deseori se desprindeau bucăți de piele, iar Satan spunea: „Acum trage de aici; dacă o lași acolo, o să irite piciorul și n-o s-o lase pe cea nouă să apară curată”. Dar nu am făcut așa ceva, căci, atunci când stăteam pe podea și aveam durerile acelea îngrozitoare până în genunchi, L-am convins pe Isus că am predat cazul în mâna Lui cu desăvârșire; de aceea, eu nu am îndrăznit să intervin sau să fac vreo sugestie. Amin și amin! Nu am îndrăznit să privesc la simptome.

Simptomele

Mi-am amintit de un lucru care cred că ar trebui amintit aici referitor la simptome. Atunci când am considerat pentru prima oară vindecarea, am învățat că, pentru a exercita credință și a obține rezultate, trebuie să neg simptomele. Ei bine, evident că am încercat asta, dar am ajuns să fiu confuz. La un moment dat, am avut o durere severă la un dinte; „ei bine, nega-o!”. Am făcut asta, dar era împotriva realității, pentru că știam foarte bine că aveam o durere de dinți. Așa că m-am pus pe genunchi și am spus: „Acum, Doamne, oamenii aceștia îmi spun să neg durerea de dinte pe care o am. Ce să fac? Trebuie să existe o soluție mai bună decât asta”. Am stat acolo o oră, așteptând răspunsul lui Dumnezeu. Și răspunsul a venit: „Nu trebuie să negi simptomele, dar le poți nega dreptul asupra trupului tău”. Atunci, dintr-o dată, am văzut unde am fost instruit greșit. Așa că am sărit în picioare și am spus: „Da, simptomele sunt aici, dar, conform Cuvântului, ele nu îmi aparțin; această durere de dinți nu este a mea. Nu o s-o accept. Eu aparțin lui Isus. Acest trup, acest cap, chiar și dintele, toate Îi aparțin lui Dumnezeu; aceasta este proprietatea Sa, așa cum a spus El: Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț; de aceea proslăviți pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. Așadar, am luat acea poziție și, în 20 de minute, durerea a dispărut. De atunci, am urmat acel plan și am ieșit mereu biruitor. Aleluia!

A revenit reumatismul?

Am să vă dau un exemplu în această direcție. Cu toate că am fost vindecat de reumatism la Hamilton, asta nu înseamnă că nu există posibilitatea să mai experimentez un alt atac de reumatism. Participam la o întâlnire care avea loc într-o pădure, sub un copac mare... Ploua foarte tare, dar oamenii au venit și timp de câteva seri, cineva a ținut o umbrelă deasupra mea în timp ce predicam. În fiecare seară, cineva venea în față pentru a se preda lui Isus. Ei așezau pe jos paie uscate în fiecare seară, dar spre sfârșit erau ude. Stăteam pe genunchi în umezeala aia timp de mai multe ore, până când îmbrăcămintea ni se uda. În fiecare seară picioarele, până la genunchi și mai sus, erau ude. Probabil că am exersat mai mult zelul decât cunoașterea, dar m-a prins din nou reumatismul. Asta se întâmpla la câțiva ani după ce fusesem vindecat la Hamilton. Ei bine, Satan era acolo ca de obicei, și bineînțeles a început cu logica lui, vorbindu-mi despre indiferența cu care am tratat legile lui Dumnezeu când am îngăduit ca picioarele să mi se ude. Am avut un timp dificil din cauza durerilor în noapte aceea și nu am putut să dorm decât foarte puțin. Satan aproape că mă clătinase spunându-mi că în nici un caz nu puteam să mă aștept ca Isus să mă vindece, după ce am violat deliberat toate legile, cu bună știință.

Dimineața, am suferit puțin și mi-a trebuit un timp pentru a putea să mă dau jos din pat. Nu am mâncat nimic până la orele 16:00. M-am rugat și m-am luptat cât am putut de bine și, în final, am ajuns în locul în care am văzut că, dacă urma să predic în seara respectivă, ceva trebuia făcut, și asta imediat. Așadar, am început să mă rog pentru făgăduințe, dar nu am realizat decât un mic progres, și curând am spus: „Da, mă confrunt nu numai cu simptomele, ci chiar cu reumatismul. Nu pot nega acest lucru”. Dar chiar atunci mi-a venit inspirația și am spus: „Domnule Diavol, acest reumatism nu îmi aparține. Domnule, eu nu-l voi accepta!” Atunci i-am auzit chicotul în mod clar, și a spus: „Ha-ha; nu ai ce să faci!” Am spus: „Ești un mincinos, domnule; eu pot fi ajutat”. M-am prins de două scaune și m-am ridicat. Din nou Satan a început să râdă și mi-a spus: „Parcă vrei să mergi în partea cealaltă a camerei”. Am spus: „Asta am să fac”, și am început să merg ajutat de cele două scaune. Am realizat un progres ușor: într-o oră și 40 de minute am reușit să merg dintr-un colț al camerei în celălalt, dar, slavă lui Dumnezeu, am reușit! Am spus: „Acum, dragă Doamne, cred că Tu m-ai inspirat să fac acea afirmație; cred că Tu mă vei ajuta chiar acum să-mi pun piciorul în acest colț, și atunci biruința este sigură”. Și pentru prima dată m-am simțit suficient de puternic pentru a-mi ridica piciorul fără ajutorul mâinilor și să-l așez în colț, astfel încât vârful pantofului a atins colțul. În chiar acea clipă durerea a dispărut și mi-a fost oferită mai multă putere. Oh, L-am slăvit pe Dumnezeu în timp ce lacrimile îmi șiroiau! Vedeți, a trebuit să mă lupt pentru fiecare centimetru în cameră; dar am făcut lucrul acesta, chiar dacă mi-a luat o oră și 40 de minute. Acestea au fost cele mai fericite 100 de minute după ce am primit sfințirea. De atunci, nu am mai avut niciun simptom al reumatismului. Așadar, repet: merită să mergi alături de Isus și să te încrezi în El. Acolo unde nu întâmpini opoziție, nici nu avansezi. 119

O viață nouă

Reaco Coach, Iulie 2011

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Cum este atunci când ești născut din nou? Ei bine, unii spun că asta înseamnă să ai viața lui Hristos, dar după ce afirmă asta, nu mai adaugă nimic altceva. Așa că, aș vrea să vă povestesc experiența mea.

În 27 decembrie 2009, am mers în Albion, Manchester (Jamaica) pentru a participa la o zi de post. Am ajuns mai târziu, dar nu a contat asta. Când am intrat în clădire, m-am simțit ciudat, ca și când aveam nevoie de aer, așa că am ieșit afară dar, spre surprinderea mea, nu m-am simțit mai bine! Atunci m-am gândit să beau puțină apă, dar nici apa nu m-a ajutat, așa că am revenit în clădire.

După 30 de minute, ni s-a spus că urmează o pauză de 15 minute, așa că m-am gândit că această pauză mă va ajuta să mă simt puțin mai bine. Dar nu am simțit nicio schimbare. După pauză, am intrat cu toții în clădire și am început să intonăm câteva cântece. În timp ce cântam, am auzit o voce care m-a strigat: „Fiule!”, dar m-am gândit că este numai în mintea mea, așa că am ignorat-o. După ce am cântat, ne-am rugat și ni s-au acordat 5 minute pentru a ne ruga individual în liniște; așa că am început să mă rog și, primul lucru care mi-a venit în minte a fost acea fierbințeală pe care o simțeam în inimă și, spre uimirea mea, am început să mă încălzesc atât de tare încât îmi simțeam trupul ca într-un șoc! Așa că m-am ridicat, am ieșit afară și am încercat să fac ceva pentru a mă simți mai bine.

În noaptea aceea nu m-am simțit mai bine ca în decursul zilei, ci dimpotrivă, mai rău. Luni noaptea, la ora 12, stăteam în camera mea și priveam luna pe fereastră ca de obicei, când, dintr-o dată, m-am întors și am văzut un înger în veșminte albe, stând lângă șifonierul din camera mea! Am fost atât de uluit, încât nu am știut ce să spun sau ce să fac. Cum stăteam acolo, el mi-a spus: „Fiule, am o lucrare pentru tine și vreau s-o împlinești”. Apoi m-a atins pe umăr, a deschis o carte pe care o avea, a scris în ea numele meu, a zâmbit și a plecat. Știi să sună ca și când fac o glumă, dar ceea ce vă povestesc este adevărul.

Marți dimineață eram o altă persoană. Sentimentul acela arzător era tot acolo, dar mi-am dat seama că era Hristos care lucra la inima mea. Am început să citesc Biblia mai des, până când am fost atât de absorbit de ea încât au trebuit să mă oblighe să-mi fac temele, să merg la cor, etc. După un timp, am devenit atât de fericit că Îl cunoșteam pe Hristos într-o asemenea manieră, încât nu am cuvinte să descriu. A fost o așa bucurie pentru mine să știu că Hristos devenise Cel mai bun Prieten al meu!

Pe la ora 19 în acea marți, eram în camera mea și scriam ceva pentru școală, când am auzit aceeași voce pe care o auzisem în ziua în care am postit. Am crezut că este mama care mă strigă, așa că am întreat-o, dar mi-a spus că nu m-a strigat, așa că am gândit: „Asta e chiar ciudat”. Oricum, după asta am mers să dorm cu multe nedumeriri în minte.

Următoarea dimineață m-am trezit cu următoarele gânduri:

1. O voce îmi tot spunea să mă botez, iar o altă voce îmi spunea că nu eram pregătit.
2. Am început să simt că viața mea era goală și, indiferent cât am încercat să fac ceva pentru a mă simți satisfăcut, era din ce în ce mai rău.

Atunci am realizat faptul că eram în punctul unei decizii și trebuia să aleg dacă doream să-L urmez pe Hristos sau să continui rutina vieții mele zilnice. Atunci m-am gândit la asta și am decis că-L voi urma pe Hristos! Le-am spus părinților despre decizia mea și atunci ei au fost probabil cei mai fericiți oameni de pe planetă. Au spus: „Este adevărat? Slavă Domnului, asta a fost dorința noastră pentru tine din ziua în care te-ai născut”. Așa că data pentru botezul meu a fost stabilită pentru 14 martie 2011, la 11 zile după ziua mea de naștere!

Atunci când a sosit ziua de 14 martie, am fost botezat în Lacul Aligatorului împreună cu alți 5 tineri. După ce am fost botezat, am experimentat o trezire în rândul tinerilor de vârsta mea și puțin mai mari. Câțiva dintre ei au dorit să ia aceeași decizie ca și mine. A fost o binecuvântare pentru mine, căci acum am 13 ani, dar m-aș bucura foarte mult ca și copiii să citească experiența mea și să-L găsească pe Hristos ca singura sursă de viață și singurul motiv pentru a trăi. Sper de asemenea ca această experiență să fie o binecuvântare și o încurajare pentru părinți în slujba lor de a-și crește copiii. Vă doresc binecuvântări tuturor și Domnul să vă păstreze; mă rog pentru voi toți.

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6)

Aceia dintre dumneavoastră care dorește să-l contacteze pe Reaco, îi puteți scrie la adresa de e-mail: reaco_m@yahoo.com

